

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 153/03-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť J. G., bytom K., vo veci porušenia jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 465/00, ako aj postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 138/03 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť J. G. v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 465/00 **o d m i e t a** pre nedostatok svojej právomoci.

2. Sťažnosť J. G. v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 138/03 **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 27. júna 2003 doručené podanie J. G. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom K., označené ako „Sťažnosť“. Z jeho obsahu o. i. vyplynulo, že v konaní pred Okresným súdom Košice II prebehlo konanie (sp. zn. 12 C 465/00) v pracovnoprávnej veci sťažovateľa, ktoré sa skončilo jeho rozsudkom z 23. mája 2000. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach 26. júna 2003 (sp. zn. 11 Co 138/03) tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Sťažovateľ pred ústavným súdom namietal porušenie svojho práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ktorého sa mal dopustiť ako Okresný súd Košice II, tak aj Krajský súd v Košiciach tým, že napriek jeho žiadostiam nebola pred žiadnym z nich vypočutá ním označená svedkyňa, ktorá „mohla objasniť skutočnosti za akých došlo k uzavretiu pracovného pomeru a najmä za akých platových podmienok“. Keďže sa tak nestalo „a Krajský súd rozsudok prvého stupňa potvrdil bez dokazovania som toho názoru, že porušil moje základné právo upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a s účinnosťou od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

1. Pokiaľ ide o porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 465/00, ktorý nevypočul svedkyňu označenú sťažovateľom, ústavný súd v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietol pre nedostatok svojej právomoci, pretože túto skutočnosť mohol sťažovateľ napadnúť v odvolacom konaní. Berúc do úvahy skutočnosť, že podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o ochrane základných práv a slobôd podľa ústavy alebo medzinárodnej zmluvy rozhoduje ústavný súd len vtedy, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd, nebola daná jeho právomoc na konanie o sťažnosti sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru pred Okresným súdom Košice II.

2. Pokiaľ ide o porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Košiciach v odvolacom konaní sp. zn. 11 Co 138/03, jeho sťažnosť v tejto časti ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Vychádzal pritom zo skutočnosti, že aj keď podľa § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) sú účastníci konania povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a podľa § 123 OSP majú právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, nie je ale súčasťou práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (a ani základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy) povinnosť súdu vykonať dôkazy označené účastníkom konania. Túto skutočnosť potvrdzuje aj stabilizovaná judikatúra ústavného súdu (I. ÚS 75/96, I. ÚS 64/97). Procesný princíp voľného hodnotenia dôkazov v spojení so zásadou procesnej ekonomiky dovoľuje súdu vykonať len tie dôkazy, ktoré podľa jeho uváženia vedú k rozhodnutiu vo veci samej, hoci podľa § 157 ods. 2 OSP súd v odôvodnení rozsudku musí súčasne určiť, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia „a prečo nevykonali i ďalšie dôkazy“. Keďže súčasťou práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu vykonať všetky dôkazy označené účastníkom súdneho konania a keďže sťažovateľ namietal porušenie svojho práva na spravodlivý proces, práve z tohto dôvodu bolo potrebné jeho sťažnosť v časti namietajúcej porušenie tohto práva postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 138/03 odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júla 2003